

Lucija Stepančič

Mojster iluzionist

Odlomek iz romana

“Joj, pa da ne boš pred ta starimi omenjal mojega brata!” Alessandro za volanom me je radovedno pogledal. Ravno pravi čas sem se še domislila. Po avtocesti sicer nisva ravno drvela, rabljeni fiat tega ni omogočal, a vendar sva se nezadržno približevala Celju, mojemu domu in mojim staršem. Vse do meje na Fernetičih sva sicer debatirala o fantku in punčki, ki ju nikoli ne bova imela, a še vedno nisva mogla nehati fantazirati o njima. Na slovenski strani pa se je pokrajina spremenila do te mere, da je vse manj govoril in vse bolj strmel. Italijanom je Kras kar nekaj, pravcata Transilvanija, ki jih zastrašuje ravno toliko, kot nas njihova Padska nižina dolgočasi. Alessandro pa je bil navdušen in tako sva zavila po stari cesti. Vse ga je zanimalo, čisto vse, razen seveda ogabnih novogradenj. V Senožečah sva se ustavila na kosilu v gostilni, vsenaokrog sva čutila firbčne poglede, po vsej verjetnosti so si vsi mislili, da je spet kakšen italijanski foter pripeljal svojo problematično hčer na hipoterapijo; zdravljenje z jahanjem tukaj zaradi premnogih odbitkov z obeh strani meje prav lepo uspeva. Po jedi sva postala še bolj molčeča in še sonce je sijalo v avto kot carinik, ki sumi, da imava marsikaj za prijaviti. “Nisem vedel, da imaš brata,” je čisto mirno odgovoril Alessandro. “Kako bi ga potem lahko omenjal?”

“Ti da česa ne veš? To je pa nekaj novega.” Nobeden od naju se ni želel prepirati. Torej sem mu razložila vso štorijo. Brata je stari razdedinil in preklel, ko je slišal, da ob sobotah v oranžnem ogrinjalu poplesuje po

Ljubljanski tržnici. "Hare Krišna!" se je zakrohotal Alessandro. "Krišna, Krišna, Hare, Hare," je popeval ter vse bolj nevarno izpuščal volan. "Ha, ha, ha! Oprosti! Ampak... Ha! Ha! Ha!" Ker sem že vedela, da smeh pri njem ne pomeni ničesar veselega niti smešnega, še duhovitega ne, in tudi to, da je posmehovanje pri njem vedno smrtno resno, v duhu metafizičnega traktata, nisem bila užaljena. V nasprotnem primeru bi letel iz avta. Čeprav je vozil on. Tako pa je slišal vse od začetka do konca. Kako se je Tomaž preselil v Ljubljano in kako je bilo o njem slišati samo najlepše. Kako je bil vsesplošno razglašen za preskrbljenega otroka in kako se je vsem kar oddahnilo. Kako so ga vsi (starši, stari starši in krstni botri) odključali kot uspešno zaključen primer ter še nekaj časa spali spanje pravičnega. Potem pa so se začele govornice. O oranžnih čudakih. Vsa vas se je privoščljivo režala. Mama se je vsako soboto dopoldne odpeljala v Ljubljano, si inkognito ogledala njihov spreved ter se naposlušala strupenih pripomb o sumljivo dragih supergah in čevljih, ki gledajo harekrišnovcem izpod halj. Njeno ponižanje je nenadoma napolnilo ves avto in zgoščena atmosfera, ki je zavela iz mojega pripovedovanja, mi je dala vedeti, da sem spet doma. Ko sva v bližini Ljubljane zavila proti Štajerski, je bilo tako, kot bi se v hipu, z enim samim smerokazom, razveljavila cela serija reinkarnacij. Pokrajina za vetrobranskim steklom je izdajala, da sta tam zunaj minili tako jesen kot zima, moj problem, če tega nisem prej opazila. Na sporedu je bila zgodnja pomlad, s prvimi utrujenimi in utrudljivimi sončnimi žarki.

Alessandra bom najprej pripeljala v našo gostilno in ne domov, tako sem zatrdno sklenila. In tja bova prišla kot gosta, to bo še najboljše. Le kaj bi si (on ali sploh kdor koli) lahko mislil o tem? Ampak nisem marala tvegati, da bi ga mama ob kakšnem družinskem prazničnem kosilu zadavila s svojim jadikovanjem, tako kot še vsakega mojega fanta pred njim. Potrjeno še ob potencialnem zetu ni mogla pozabiti na politike, ki so bili zanjo in za njej podobne pravi porno carji. Če vsaj ne bi tako patetično utrujeno ves čas stokala "oh, ja", bi mi bilo za politiko morda še vseeno. Tako pa... No, v gostilni se bo vsaj korektno obnašala, ne pa tako, kot misli, da se mora obnašati na pamet trpeča slovenska mati. Ko sva nazadnje le zavila v klanec s smerokazom za naš kmečki turizem, mi je Alessandro nekaj že zatrdno obljubil. Da le ne bi vprašal mojih starih, kako to, da imata samo hčer, sina pa nobenega. Saj ne, da bi mu pripisovala, da je sposoben izreči nekaj tako butastega, a nikoli se ne ve. In poleg tega se mu je vse bolj očitno poznalo, da je tole zanj tuje okolje, ki mu je vse prej kot pisano na kožo. Ustavila sva. Izstopila. Vsa trda od dolge vožnje. Na hitro sem mu še pošepnila, kaj se pri nas spleča naročiti in kaj ne ter s kotičkom očesa zaznala nov prizidek,

podoben akvariju (verjetno namenjen izgnanstvu kadilcev). Punca, ki je kelnarila namesto mene, se je nosila kot Amy Winehouse, in kar mislila sem si lahko, kako gre na živce mojim starim. Dredi, uhani v nosu, po rokah tetovaže, sicer pa zdelan, zdolgočaseno vzvišen pogled.

Nedeljsko sonce je sijalo že preklemansko izmozgano, ko sem odprla vrata in se kar na lepem zavedla, da me je strah, neznansko strah. Čeprav sem obenem opazila nove ploščice po tleh (le zakaj nove, če so pa še grše od prejšnjih?). Nove slike po stenah, in to vse po vrsti harekrišnovske, ob tem pa ceneno uokvirjene. In novo, drugačno (to pa res precej lepšo) šipo na nihajnih vratih v kuhinjo, prejšnja se je verjetno razbila, me prav zanima, kdaj in kako.

Tu sem torej, doma. Vsak hip bi me lahko zagledal kdo od mojih. Bo to mama? Bo to foter? Ali celo Tomaž? Če je spet prišel kuhat ingverjev čaj? Iz gostinske sobe se je razlegalo mnogoglasno prepevanje tiste grozne pesmi *Happy birthday*, očitno so praznovali nekakšno obletnico, zvenelo je kot rojstni dan starega, zelo starega dedca. Alessandro, ki se je ob pogledu name vidno prestrašil, me je posadil za prvo prosto mizo in se ves zaskrbljen usedel zraven. Pomislila sem, da so taki verjetno tipi, ki pospremijo žene v porodnišnico. Zoprna neznana kelnarica je šla mimo s polnim vozičkom umazane posode. Vražje spretno se je obračala, to sem ji že morala priznati, enako virtuozno pa nama je tudi brez vsake besede dala vedeti, naj ne računava nanjo, saj nisva v njenem rajonu. Vrata se še niso do konca iznihala za njo, ko je skozi prišla mama. Skorajda bi šla, in to prav furjasto, saj se pri nas vedno nekaj mudi, kar mimo naju, ko ji je le potegnilo, da sva midva tukaj na novo.

Niti besedice nisem spravila iz sebe, čeprav sem hočeš nočeš opazila, da se je precej postarala, vidno shujšala, da pa ima natančno tisto frizuro, ki sem ji jo vedno svetovala, a me do takrat ni nikoli poslušala (kratki lasje namesto trajne, posvetljeni prameni namesto trapaste platinaste barve). Če je ne bi navdajala nekakšna žalost, bi delovala celo športno. Vprašujoče se je zazrla v naju – kot v gosta – z blokom in pisalom v rokah, pripravljena, da si vsak hip zapiše naročeno. Potem pa s hitrim, paničnim gibom odložila oboje, nekomu naravnost na krožnik z zrezkom, in se zaskrbljeno zazrla vame. “Vam je slabo, gospodična? Vam prinesem vodo?”

Pa ne, da mi je vprašanje izvabilo prave pravcate solze! Iz oči mi je butnilo nekaj vroče krokodiljega, kaplja za kapljo se je iztekala z blazno hitrostjo, skorajda samodejno in v velikosti oreha. “Samo ne se razburjati, gospa,” jo je pomirljivo nagovoril Alessandro. “Moja zaročenka je samo lačna. Tako

lačna, da ji gre že kar na jok. Pa sem ji rekel, da ji ni treba hujšati, da je zame lepa takšna, kot je.”

Ob teh besedah pa se je utrgalo mami. Najprej je debelo pogledala in se takoj zatem začela še sama solziti, čisto brez vsake besede, tako kot jaz, a ko ji to očitno ni več zadoščalo, je zapadla v krčevito stokanje. Kot bi čisto pozabila, da je pravzaprav v službi. Ne vem, kako dolgo sem vsa šokirana buljila vanjo, ne da bi bila sposobna sploh kako odreagirati, ob prvih krikih, ki so se ji začeli izvijati, pa je iz kuhinje prineslo še fotra. Tudi on je bil shujšan in postaran kar za nekaj let in po novem je nosil očala. “Prosim, da takoj odideta,” naju je nadrl. “Takoj, še ta hip, s takšnimi, kot sta vidva, se nimamo kaj pogovarjati!”

Alessandro je ubogal s prečudno miroljubnostjo, brez najmanjšega ugovora, a tudi, kar je bilo najbolj čudno, brez najmanjšega začudenja. Že pri avtu naju je dohitela natararica, ki je pritekla iz prizidka, kadilskega akvarija (kako, če sem jo videla, da je malo prej izginila v kuhinji?). “Prosim, oprostite,” se je drla v angleščini, kar na lepem vsa ustrežljiva in še kako zaskrbljena za ugled hiše. “Vama moram razložiti, da si ne bosta česa mislila!” Alessandro jo je pogledal brez vsake radovednosti in v tistem trenutku sem dojela, da že ve, kaj bo povedala. “Kar po slovensko povej!” sem se zadrila. “V redu, stvar je ta, pri tej hiši so imeli hčer, nisem je sicer nikoli poznala, ampak vem, da so jo imeli, in ta punca je šla enkrat pred leti v Italijo, v Firenze, in se ni nikoli vrnila. Niso je našli, ne žive ne mrtve. Gospa pa zdaj dobi živčnega, če sliši samo besedico v italijanščini. Nič čudnega!” Le še na registrsko tablico je skorajda nehote pogledala in postala še sama precej zelena. “O, zaboga! Firenze!”

Je Alessandro z mojo mamo res govoril italijansko? Pa že! Ničesar se nisem mogla spomniti, vse se je sprijelo v kepo, kakršna ti začepi grlo. V katerem jeziku govoriva, če sploh govoriva? Naprej nisem mogla več razmišljati, tako kot tudi nisem mogla več jokati. Alessandro je ravnal sočutno, a spretno in odločno, napakiral me je v avto in odpeljal. Nekaj časa sva vozila v popolni tišini, ki je tudi njega nervirala. Dobro sem razločila nevihte, ki so se mu podile po glavi. Kot da se nekaj ni izteklo po njegovih popolnih načrtih. Najprej me je hotel zamotiti z debato o fantku in punčki, “se spominjaš, Roberto ima vedno umazane roke, pa naj si jih še tako umiva, ne moreš ga odvaditi žvečenja in rad ima trapaste filme, Marina pa je polna skrivnosti, balet jemlje pretirano resno in njeni filmi so trapasti na drug način”, na kar sem ga prekinila s histeričnim: “Nehaj že!” Najprej je pobito obmolčal – tudi tega, kot sem opazila, ni bilo v načrtu, potem

pa se je enako nenačrtovano začel krohotati s svojim okrutno neveselim smehom, ki se je na sredini prelomil in začel zveneti vse bolj pobito.

“Ustavi!” sem zavreščala s počenim glasom, ki kakor da ne bi bil moj. Nisem sicer pričakovala, da bo ubogal, vendar je, kot utelešena pohlevnost, kot alegorija poklapanosti. Tudi njega je bilo strah, čeprav na povsem drug način kot mene. “Pa tako sem se trudil, da bi iluzija uspela, oprosti,” je šepnil s povešenimi očmi. Takega ga nisem poznala. “Iluzija, kakšna iluzija, se ti meša?” sem se drla, a obenem tudi zaslutila odgovor. Vseeno je odgovoril, mirno in zbrano. “Vse to je bil samo privid. Ki sem ga ustvaril zate. Samo da ne vem, zakaj se ni posrečil. Moral bi se. Vedno mi je šlo vse gladko, ampak zdaj... Sicer si pa že sama ugotovila. Tvojih že zdavnaj ni več!”

Sem morala tako furjasto planiti pokonci? Ga prisiliti, da za klinčevo voljo zares že enkrat ustavi, prekleto? In potem zaloputniti za sabo, kot bi mu hotela z avtomobilskimi vrati primazati klofuto? Ali, še raje, zbuditi mrtve? Nič ni pomagalo, pa tudi odleglo mi ni. Kako bi mi le?

2

“A ne veš, da si bila odsotna celih sto let! Tako kot v pravljicah! Nisi še nikoli brala o čem podobnem?” Alessandro je počasi vozil za mano in se drl skozi spuščeno šipo. Kot pravi latinski kurbirček. Le pogled od blizu bi razkril, da je dobesedno hudičevo zaskrbljen. Tako zelo, da je celo pozabil biti grd. “Pri nas teče čas drugače kot pri vas! Vsak dan se lahko zavleče za vaših trideset let. Še posebej, če se valjam po kavču!” Nisem ga hotela poslušati.

“Nikogar od tvojih ni več med živimi!” Kljub vsej jezi sem opazila, da se njegova maska italijanskega srednjeletnika raztaplja in na površje spet prihaja njegovo obličje marmornega božanstva s kodri na čelu. A tako panično razmršenega, kot od klasičnega kipa nikoli ne bi mogli pričakovati. “Sploh pa tukaj straši, da boš vedela! Zaradi tebe!”

Nazaj! Samo nazaj! Niti malo ga nisem hotela upoštevati. Samo to mi je šlo po glavi, da moram govoriti s starima dvema, da moram vsaj poskusiti. Pa tudi če ju sploh ne bom prepričala. Moram! Furjasto sem vztrajala po hribu navzgor, Alessandro pa je počasi vozil za mano kot bedak, prizora bi se razveselil sam Fellini. Bolj ko sem bila ob sapo, bolj sem razkazovala odločnost. Pa ne, da je nasedel? Vsakič ko sem se obrnila, da bi ga spet

nadrļa, je bil bolj bled. Saj ne, da mu ni pristajalo. Bledica ga je delala lepega za znoret. Ampak jaz hočem govoriti s starši! Moram!

In če bi pogovor vendarle uspel? Če bi budale, ki se prenažirajo, in vse tiste cepce z nedeljskih praznovanj pometal ven in bi v resnici sedli skupaj, kot nismo še nikoli? In kot bi po vsej verjetnosti morali? Bi se končalo v vsesplošnem joku, ampak takšnem, ki je zdravilen? Bi jima končno lahko povedala vse tisto, kar sem jima želela povedati, odkar sem vedela zase? Bi me poslušala? Ali vsaj slišala? Pot se je raztegovala in krčila, kot bi na mile viže švedrala pravljicne sedemmiljske škorenjce. Kot v sanjah, v katerih se trudiš in trudiš, pa gre vse mimo tvoje volje. In še luči ob cesti so svetile čisto drugače, kot sem se jih spominjala, vse je izžarevalo takšno nepopisno melanholijo, kot jo lahko povzroča le tehnološki napredek, ko že rahlo zastarel zaide v provincialno verzijo samega sebe. Sploh pa nisem prepoznala niti stavb, ki so bile že s tistega malo, kar sem sploh lahko razločila, nekako nedoumljive. Pa kako, mar nisem že zdavnaj znala gledati v temi? Kaj pa, če je bilo zame bolje, da vidim čim manj? Le vaška cerkvice je ostala podobna sama sebi, še ob najbolj škrti osvetljenosti je kazala vestno prenovo. Enako tudi nekaj njenih kolegic v daljavi, ljubko posajenih po gričevju. Vse ostalo pa... Da ne rečem.

“Hej, prosim te, nehaj! Pridi nazaj!” Alessandro, da me nekaj prosi? Že zaradi tega je bilo vredno zagnati ves ta cirkus. In tako sva nadaljevala po poti, kjer sem poznala vsak najmanjši kamen. “Še žal ti bo, boš vide-la!” Resnično mu ni bilo vseeno zame. “Oh, itak, da mi bo,” sem jezikalala z nesramnostjo obupancev. “Potem pa ti kar zdaj povem! Po tvoji smrti je v gostilni strašilo! Grozno strašilo, še podnevi! Če so še polne litrice plesale po šanku, če je bilo na veceju, ko je človek potegnill vodo, namesto izplakovalnika slišati histeričen ženski jok, potem veš, da smo tam, kjer ni muh!”

Če je tako, sem pa res morala videti kraj dogajanja! Strla se bom pozneje, ko bo vse za mano! In žalovala tudi! Tako sem zatrdno sklenila. Že sva bila na vrhu hriba, jaz s svojo prehitro hojo, on s svojo prepočasno vožnjo. Ustavil je in zajel sapo, kar čutila sem, kako zbrano strmi vame. Sapo sem zajela tudi sama, ampak drugače kot on. Tako, da bi lahko čim bolj na glas zakričala, vendar mi je krik obtičal v grlu.

Namesto svoje rodne gostilne sem, natanko na njenem mestu, zagledala ogromen nakupovalni center, ves v steklu. “Grozno veliko časa je minilo, preden si je sploh kdo upal kupiti propadlo stavbo in jo podreti, še investitorji od zelo daleč so si hitro premislili. Nazadnje je avstrijski podjetnik tukaj zgradil vse tole, kar vidiš.” Nakupovalni center? Med vinogradi in zidanicami? Tako rekoč sredi divjine? Ogabno! “Navsezadnje pa lahko

tukaj stoji samo nekaj takega, kjer se ljudje ne zadržujejo, sploh ponoči ne. In menda Avstrijcu tole kar nese. Se sploh ne pritožuje.” Nese?! Pa kakšne klati Alessandro, kje se je naučil te spakedrane podjetniške govornice? Se bo začel še bratiti s takimi? Je postal totalen kmetavz? Osvetljeni zaščitni znak, nekakšna nenavdihnjena mešanica Hoferjevega in Lidlovega, mi je toliko da ne prikimal v odgovor. Vsa besna sem se napotila v pridušeno razsvetljeno stekleno stavbo. Naj vidim. To pot nisem, kot že tolikokrat, pozabila, da znam prosto prehajati skozi stene. Noben senzor me ni zaznal, kako bi me le.

Iz varnostnikovega kurnika je bilo videti svetlobo mnogih zaslonov ter slišati zvoke iz porno filma. Na vseh zaslonih je bilo videti le založene police in prazne garaže, le na enem je nekaj migalo v naravnih barvah, in še kako migalo. Očitno pa je eno in drugo zaposlenega približno enako dolgočasilo. Na lepem se je obrnil naravnost proti meni, a me očitno ni videl. Zazehal je. Nisem se hotela več ozreti, tudi brez tega sem vedela, da mi Alessandro sledi, previdno in obzirno. Nežnost ga je obdajala kot milni mehurček. Skozi predimenzionirane prostore sva mimo vseh mogočih izložb prišla do oddelka s špecerijo.

Razbijanja sem se lotila brez pravega prepričanja. Samo zato, da bo vedel! In zato, da bo vedel Avstrijec, prekleti vsiljivec! Da bosta vedela! Ampak sem kar hitro pozabila nanju. Destrukcija se mi je razkrila v vseh svojih razsežnostih, da ne rečem v vsej svoji lepoti. Nisem si več mogla domišljati, da sem plašno miroljubno bitje s posebnim odporom do nasilja. Alessandro je lahko samo gledal, kako sem se spravila nad police ter z njih s krepkimi, dobro odmerjenimi zamahi pometla vso robo, večinoma v enem samem šusu. Je opazil, da me prijetno spodbuja že to, da sem cene lahko kar odmisllila, čisto drugače, kot me je učila mama, ki je vedno preračunavala, kaj si lahko privoščimo in kaj ne. Jaz pa samo: bamf! Po zraku so frčale konzerve, frčale so škatle in vrečke, stekleni kozarčki in tetrapaki, frčali so špageti, sladoled in kava. Frčali so zamrznjeni obroki, klasično požeruški s polno ocvrtega, pa tudi dogmatično veganski in še bolj dogmatično shujševalni. Frčale so tudi steklenice, najprej tiste najdražje iz posebne vitrine, ko je zmanjkalo vsega prestižnega, pa tudi cenejše zadeve, vse do zadnjega pira. Frčala je kozmetika, frčala je posoda. Razbita jajca so se mešala z razlitim šamponom, v brozgi je kmalu pristala še kompletna zaloga ponev in pekačev, ki so bili prav tisti teden menda v akciji. Oh, in piškoti! Kako imenitno so se drobili, kakšno popolno brozgo so ustvarjali, še posebej v kombinaciji s pikantnimi eksotičnimi omakami. Da o tortah ne govorim! Prav imenitno so se razpljuznile, kot bi komaj čakale samo na to.

Trpinčena materija me je s svojim odzivom presenetila, namesto javkanja sem zaznala odobravanje, vsaka stvar posebej je bila očitno že zdavnaj pripravljena na gnusen mučniški konec na zadnjem mestu prehransko-porabniške verige, v sekretih, odtokih in na smetiščih, v najboljšem primeru v reciklaži, zdaj pa se je ponudila priložnost za smrt, ki je bila vsaj tako prenapeto patetična kot samosežig in je vsaj od daleč spominjala na klofuto svetu, ki jo je zaslužnil, tako kot je, če dobro premislim, zaslužnil človeštvo. Razbijala sem in uničevala, prizanesla sem le igračam, celo najbolj trapastim barbikam. Tako kot se pri najboljši volji ne bi mogla pripraviti do tega, da bi storila kaj žalega medvedkom, ki so me gledali z neskončno milino svojih gumbastih oči. Še napise *I love you* in namige na valentinovo sem jim odpustila, odpustila sem jim celo to, da so bili žaljivo ceneni in banalno zmašeni skupaj iz najbolj obupnih materialov. In še z razumnostjo so me presenetili, videti je bilo, da do dna duše razumejo moje na novo odkrito navdušenje nad uničevanjem. Odslej bom čisto drugače gledala na moške in na njihove destruktivne nagone, tako sem si vsaj mislila, spoštljivo bom razmišljala o borilnih veščinah, o akcijskih filmih, polnih eksplozij, ter celo o vojnih prizorih, ki ne škrtarijo z bombardiranjem, vse to namreč predstavlja krik na pomoč in skrivno iskanje izhoda iz civilizacije, ki človeka zadavi s svojo blefersko popolnostjo, vse to je samo iskanje izhoda iz suženjstva (še posebej, če poteka iz toplih foteljev). Pa še svoji na novo odkriti sposobnosti za ustvarjanje hrupa sem se lahko čudila, pri čemer so me navdušeno podpirali artikli, ki bi že čez kak teden postali drek ali nerazumljiva, naravo ogrožajoča odplaka, tako pa so se raje maščevali svetu stvari, ki nas molče, a potuhnjeno veže z milijonom niti.

Alessandro je stal nekje ob strani, žalosten kot še nikoli, in če ga je kaj bolj ali manj po pomoti zadelo, se ni niti umaknil, celo tako je bilo, kot da vse pada kar skozenj. Toliko, da ni nastavil še desnega (oziroma levega) lica. Varnostnik, ki se je primajal iz svojega brloga, je svetilko usmeril naravnost vanj, a ga očitno kljub temu ni videl, trenutek zatem je stopil skozenj. Kaj šele, da bi opazil razdejanje, ki sem ga povzročila s svojim razbijaškim izbruhom. Telefon, ki mu je kar na lepem zazvonil, je dolgo iskal po vseh žepih in zehal še takrat, ko se je oglasil, čeprav ga je očitno poklicala ljubica. "Pa če ti rečem, da tu ni nič, živ dolgčas, kakšno strašenje? Da ne pridem jaz tebe strašit, le pazi." Pohotno se je zahehetal. "Ampak Nina še vedno pravi, da se vsako noč sliši razbijanje. Kot bi nekdo metal stvari naokrog." Ženska je očitno hotela biti zraven, ko bo konec sveta, in si rezervirati najboljši sedež. "A ti misliš tisto punco, ki so njeni ta stari najprej zagonili ves denar za detektive, potem pa so se spreobrneli

v harekrišnovstvo in izginili, da ni bilo o njih nič več slišati?” Vse to je sicer že vedel, a je vseeno še enkrat vprašal. “Nina je neka daljna žlahta od njih. Punca je imela še brata, ki je bil harekrišnovec že prej. Ampak je menda vseeno slabo končal.” Varnostniku se ni dalo več pogrevati starih tračev: “Daj že nehaj sanjati, raje sanjaj o meni. Pa obleči tisto, kar sem ti zadnjič kupil, a boš? Bom jaz tvoj duhec, tvoj Frankenstein!”

Nisem mogla več poslušati tega bedaka. Alessandro, ki ves ta čas ni nehal napeto buljiti vame, mi je sledil, ko sem zapustila prizorišče in se skozi zaklenjena vrata izmuznila na prosto. Osvetljen z mesečino mi je sledil na pokopališče.